

Vzkříšení dcery Jairovy

Rožnov, Střítež: 4.11.2018

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Mt 9, 14 – 17

Text: Mt 9, 18 – 26 *Zatímco k nim takto mluvil, přišel jeden z představených, klaněl se před ním a řekl: "Má dcera právě skonala; ale pojd', vlož na ni svou ruku, a bude žít!" Ježíš vstal a šel s ním i se svými učedníky. A hle, žena trpící už dvanáct let krvácením přišla zezadu a dotkla se jeho šatu. Říkala si totiž: "Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!" Ježíš se obrátil a spatřiv ji, řekl: "Buď dobré mysli, dcero, tvá víra tě zachránila." A od té hodiny byla ta žena zdráva. Když Ježíš vstoupil do domu toho představeného a uviděl hudebníky a blučící zástup, řekl: "Jděte odtud! Ta dívka neumřela, ale spí." Oni se mu posmívali. A když byl zástup vyhnán, vešel Ježíš dovnitř, vzal dívku za ruku a ona vstala. Pověst o tom se rozšířila po celé té krajině.*

Možná se vám to už stalo, že jste vyprávěli něco hrozně veselého, a do toho přijde člověk s nějakou zlou zprávou, třeba o úmrtí někoho blízkého. Jak se v takové trapné situaci zachovat? Ježíšovi se jednou také stalo, že kázal o tom, jak se máme radovat, možná měl v ruce i pohár mladého vína, protože to hned použil jako příklad, že mladé víno je plné života a proto se nedává do starých měchů, a přitom řekl doslova, že hosté na svatbě přece nemohou truchlit, když je ženich s nimi. A do toho přišel člověk se zprávou, že mu zemřela dcera. Změní Ježíš své kázání podle nastalé situace a řekne třeba, že teda se sice máme radovat, ale někdy jindy, teď zrovna se to nehodí nebo to co řekl vlastně vždycky tak úplně neplatí? Anebo zůstanou Ježíšovy názory, jak se říká, „konzistentní“ bez ohledu na situaci?

Tak začíná dnešní oddíl. Zatímco k nim takto mluvil, tedy že nemáme truchlit, když je Bůh s námi, přišel jeden z představených a řekl: „Má dcera právě skonala.“ Podle dalších evangelistů jí bylo teprve dvanáct let. Mladá, plná života, a najednou tu není. Podle jiných evangelií teprve umírala; Matouš tady ještě přitvrdil – skonala.

Jak se teď Ježíšovy názory osvědčí v praxi? Nedostanou díky tomu viditelné trhliny? V domě představeného synagogy, který je v ostatních evangeliích jmenován Jairus, jistě začali všichni velice naříkat, plakat a truchlit. Do té doby se snad ještě mohli těšit na nějaké zlepšení, ale ve chvíli, kdy dívka umřela, už nic dobrého jistě nečekali. A je to zcela přirozené a pochopitelné. Tím více nás překvapuje víra onoho představeného. Byl snad tak stržen Ježíšovým kázáním o radosti, že ve svém entuziasmu řekl: „Pojd', vlož na ni svou ruku, a bude žít“? Nebo spíše jen zkoušel, zda Ježíšův optimismus ob stojí i tváří v tvář smrti? Teď, Ježíši, dokaž pravdivost svých slov, že netřeba truchlit, když jsi tu s námi. Teď ukaž, jak sedí to tvé podobenství o svatbě, když tě přivedeme na pohřeb. Ježíš krásně mluví o tom, že jsme na svatbě. Ale mluví o reálném životě? Nejsou to jen jakési vzdušné zámky? Není naše realita spíše ten pohřeb? Jairus bere Ježíše s sebou do života. Na pohřeb. Ježíš tvrdí: netřeba truchlit. Ale naše realita je nářek a pláč. Evangelista Matouš zdůrazňuje, že Jairus se domů nevrací sám. Ježíš vstal a šel s ním i se svými učedníky. Jde vrátit život do domu, kde umřela dvanáctiletá dívka. Dvanáct let života. Málo. Ale je tu i žena, pro niž to bylo dost:

„A hle, žena trpící už dvanáct let krvácením přišla zezadu a dotkla se jeho šatu.“ Dvanáct let trpěla. Dlouho. Nejen nemocí, ale vyhoštěním ze společenství Božího lidu. Jako kulticky nečistá osoba. Musela projevit obrovskou víru v Ježíše, když se odvážila mezi lidmi, do zástupu, kde o náhodné doteky nebyla nouze a ona věděla, že tím porušuje židovské rituální zákazy. Každá žena, trpící krvácením byla podle ustanovení Zákona rituálně nečistá a znečišťující každého a všechno, čeho se dotkne. A ona se dotýká samotného Ježíše. Už v této chvíli se chová jako zdravá. Jakoby vůbec nebyla nemocná. Chová se svobodně. Musí snad pro svou nemoc být navždy v izolaci? Musí pro svůj stav truchlit? Ne. Jde za Ježíšem a dotýká se ho. Dotýká se trásní jeho šatu. Tyto trásně upomínaly každého žida na Boží ustanovení. Na Boží zákon. Ale v Ježíši žena cítila, že jeho trásně hlásají jakýsi nový zákon. Že Ježíš nosí, ano přináší ten nový šat, šat z neseprané látky, jak o tom před chvílí kázal. Že Ježíš přináší to nové, mladé víno do života. Co je staré pominulo, hle je tu něco nového. Dvanáct let žila v úzkosti, strachu, v odmítnutí. Ale už nechce takto postaru žít. Chce se nadechnout a napít toho nového vína, svůj mnohokrát praný šat vyměnit za úplně nový a začít žít novým životem. Může to? Nedělá něco nepatřičného? Může žít takto svobodně mezi lidmi? Může žít v kontaktu s lidmi, od kterých zažívala dosud jen ústrky a odmítání? Může být v kontaktu

s Ježíšem, s Bohem, i sama se sebou? Její mysl je vystavena pochybnostem. Může? „Bud' dobré myslí, dcero,“ slyší nad sebou Ježíšův hlas. „Tvá víra tě zachránila.“ Dvanáct let smutného, truchlivého života skončilo. Přichází radost. Konečně! Od té hodiny byla ta žena zdráva.

Ale je tu stále ještě v myslí jiná žena, vlastně teprve dívka, která naopak dvanáct let žila vesele a spokojeně, a teď je, zdá se, všemu konec. Po dvanácti letech radosti má prý následovat už jen truchlení, smutek a žal. Ale mohou hosté na svatbě truchlit, když je ženich s nimi? Ježíš vstoupil do domu toho představeného. Ale byl to dům plný smutku a pláče. Byli tam hudebníci, kteří měli přehlušit tíživé myšlenky na smrt, jako když si dnes pustíte rádio nebo televizi, když zůstanete doma sami a je vám smutno. Byly tam plačky, které pozůstali najímali, aby profesionálním způsobem oplakávaly zemřelou, aby měla, jak se říká „krásný pohřeb“. Matouš v tom ale vidí pouhý „hlučící zástup“. Všechno bylo tak, jak má na pohřbu být – smutek, pláč, nařikání. Bylo naprosto zřejmé, že Ježíš právě vešel do „domu smutku“. Ale může mít smutek poslední slovo tam, kde se svým slovem přichází Kristus? Může se na našem smutku něco změnit Kristovou přítomností? Mohou hosté na svatbě truchlit, když je ženich s nimi? Ti lidé nečekali, že by Ježíšova přítomnost něco změnila. Ale on právě celou tu situaci proměnil. Řekl všem těm plačkám a hudebníkům a tomu hlučícímu zástupu: „Jděte odtud! Ta dívka neumřela, ale spí.“

Možná se vám to už stalo, že jste vyprávěli něco hrozně smutného, a do toho přijde člověk s veselou náladou a třeba i s nějakým vtípem. Jak se v takové trapné situaci zachovat? Ježíš sklidil jen úšklebky, když si v domě smutku udělal ze smrti legraci. Ale Ježíš těm truchlícím zcela rozhodně a razantně řekl: „Jděte odtud!“ A když se konečně podařilo z domu ten depresivní, truchlící a hlučící zástup vyhnat, rozšířila se pověst o tom, že Ježíš přináší do domovů život, radost a pokoj. Vždyť tam, kde je ženich, se i z pohřbu může stát svatba, setkání s ženichem, svatba na které hosté nemusí truchlit.

Bratři a sestry, tento příběh je o vzkříšení, ale ne v první řadě. Vzkříšení je jen přirozený závěr, který předjímá to, k čemu to vše směřuje a co věřící jednou očekávají. Ten příběh ukazuje, že tam, kde přichází Ježíš, tam nastává změna. Bez víry v Ježíše nepočítáme v našem životě se žádnou velkou změnou ani nakonec s tím vzkříšením. Ale kam přijde Ježíš, tam můžeme počítat opravdu se vším. A tak si představme, co ten příběh znamená pro nás dnes. Přenesme se v myslí zpátky do svých domovů, do svého soukromí, do svého nitra, do těch našich „domů smutku“, do domů, kde už se nečeká žádná radost, nečeká se změna a zvláště se nečeká od Ježíše. Možná doma pláče nejen nad mrtvými ale také nad živými. Rodiče pláčou nad nezdrárným dítětem, manželka pláče nad opilým mužem, děti pláčou nad rozvodem rodičů, pláče sami nad sebou a nad svým zpackaným životem. Slibujeme si něco od přicházejícího Krista? Očekáváme, že by nám v naší situaci mohl být Ježíš nějak platný? Máme nadějný výhled kupředu? Je naše víra naplněna očekáváním na Kristův příchod do naší beznadějně přítomnosti?

Příchod Ježíše Krista do našeho života znamená změnu. Ne změnu vnější situace a poměrů, ale spíše změnu našeho vnitřního pohledu na život i na smrt, a tím potažmo i změnu života. Ježíš nás učí vzpírat se silám zmaru, silám anděla zhoube, destruktivním silám hříchu. Ježíšova přítomnost brání tomu, abychom propadli ve svém životě zoufalství, abychom rezignovali a s ničím dobrým už nepočítali. Jako křesťané, jako věřící lidé ve svém životě počítáme s Ježíšem. On je naše budoucnost. Blížící se Advent nám bude opět brzy připomínat toto Kristovo přicházení. Kéž se mu podaří vyhnat z našeho nitra ten truchlivý hlučící zástup rezignace a skepse. Kéž nás z našeho spánku probudí volání: Vstaňte, ženich jde. Vždyť tam, kde je ženich, se i z pohřbu může stát svatba, na které hosté nemusí truchlit.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty, který divy činíš, navštiv naše smutné dny. Ty jsi První i Poslední, vzácný hosti, přijď již.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, prosíme tě, přijď do našich všedních dnů a proměň je svou mocí v čas radosti a veselosti. Přijď do našich vztahů a pomoz navázat námi zprerbaná pouta přátelství a porozumění. Přijď do našeho soukromí a otevři dveře naší samoty, aby mohlo dovnitř vejít království tvé slávy. Přijď a rozuzluj naše neřešitelné situace a problémy, do kterých jsme se zamotali. Přijď a vysvobod' vězně z žaláře závislosti a zlozvyků. Přijď a utiš naše bádky a rozbroje, kterými si ztrpčujeme život svůj i život bližních. Přijď a probud' otupené svědomí, zlom lidskou pychu a povýšenost, rozebrěj ledová srdce, přijď a otevři náruč pro laskavé objetí.*